

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากหลักการ เรียนรู้ มนุษย์จะ เรียนรู้ได้ดีขึ้นหากการ เรียนนั้น เกิดจากประสบการณ์ตรง และการเรียนรู้จะลดน้อยลงหากการ เรียนการสอน เกิดจากประสบการณ์นามธรรม. (Dale 1954: 42) ดังนั้นในการจัดสภาพการ เรียนการสอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในเรื่องที่จะเรียนด้วยตนเอง ได้ลงมือปฏิบัติจริง มีโอกาสแก้ปัญหา และตัดสินใจด้วยตนเอง การที่ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ไปใช้ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์นั้น ๆ ว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกับสิ่งที่นักเรียนเคยพบหรือไม่ ถ้านักเรียนคุ้นกับสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น ก็จะสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้ ในการสอนครูจึงต้องหาวิธีการที่จะเอื้ออำนวยให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด โดยเริ่มจากการเรียนสิ่งที่เป็นรูปธรรม ใกล้ตัวนักเรียนก่อนการเรียน เรื่องที่ไกลตัวออกไป และเรื่องที่เรียนนั้นควรสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมภายนอก

การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ดังกล่าว จึงต้องมีการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนใหม่ขึ้นคือ แนวทางการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะเน้นการเรียนภาษา เพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ โดยเน้นหน้าที่ (Function) ของโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษา เพื่อให้ได้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารให้ประสบผลสำเร็จตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น โทมัส เอ. เดอร์ (Durr 1980: 6 อ้างถึงใน วันทนี สัตย์ทิม 2528: 24-25) ได้กล่าวว่า ควรจัดห้องเรียนให้แตกต่างไปจากเดิม ซึ่งเป็นการสอนกลุ่มใหญ่ ห้องเรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารจะประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม รวมทั้งกิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในกิจกรรมดังกล่าวนี้ บทบาทสมมติ และสถานการณ์จำลอง จะมีประสิทธิภาพมากที่สุด และปัจจุบันนี้มีการผลิตแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาออกมาเป็นจำนวนมาก เพื่อให้สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแบบเรียนเหล่านี้จะเสนอแนะให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรม หรือสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวจึงได้มีการนำกิจกรรมต่าง ๆ มาประกอบ

การเรียนการสอนมากขึ้น เป็นต้นว่า บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง ละคร และ เกม

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเลือกหาวิธีสอนที่เหมาะสมและสามารถสนอง
 คอม จุดมุ่งหมายทางการสอนภาษา สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นวิธีการหนึ่งใน
 หลาย ๆ วิธีการที่นักการศึกษายอมรับว่าจะทำให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ได้ เป็นอย่างดี สถานการณ์
 จำลองเป็นการจัดสถานการณ์ให้คล้ายกับความ เป็นจริงทั้งสภาพแวดล้อม และการปฏิสัมพันธ์ โดยมี
 สมาชิกเป็นผู้ปฏิบัติตามที่ และรับผิดชอบในการดำเนิน เรื่องตัดสินใจและแก้ปัญหาเหล่านั้นด้วยตนเอง
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้
 นั้น การนำเอาสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์
 ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน สร้าง
 แรงจูงใจให้กับผู้เรียน เพราะสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริงได้ เมื่อผู้เรียนเห็น
 ประโยชน์ก็จะ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากขึ้น นอกจากนี้สถานการณ์จำลองสามารถสร้าง
 สภาพการณ์ ซึ่งจะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา คือ จะทำให้บรรยากาศในชั้น เรียน เป็นกันเองมากยิ่งขึ้น
 ซึ่งจะ เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาการเรียนรู้อีกเพิ่มขึ้น การนำสถานการณ์
 จำลองมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษนี้ เจ วาย เค เคอร์ (J.Y.K. Kerr 1977: 9-10) ได้
 ให้ความ เห็นว่าสถานการณ์จำลอง เป็นกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะในสถานการณ์จำลองนักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษใน
 การสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันอย่างมีวัตถุประสงค์มากกว่าการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในสมุด
 และนักเรียนจะได้ใช้ทักษะทั้ง 4 ผสมผสานกัน เช่น นักเรียนจะต้องใช้ทักษะในการอ่านและการฟัง
 เพื่อให้ทราบคำสั่งและข้อมูล ใช้ทักษะในการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน และใช้ทักษะใน
 การเขียนเพื่อกรอกแบบฟอร์มหรือจดบันทึกความจำต่าง ๆ ไมเคิล พี วอล์คเกอร์ (Michael P.
 Walker 1977: 3) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองในการฝึกภาษาว่า สถานการณ์จำลอง
 สามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางการสื่อสาร และสร้างความ เข้าใจในเรื่องที่สื่อสารอย่างลึก
 ซึ้ง เพราะนักเรียนได้ฝึกใช้ทักษะทางภาษาต่าง ๆ สื่อสารกันในสถานการณ์ที่คล้ายในชีวิตจริงและ
 การกำหนดสถานการณ์ยังช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารกันอย่างมีความหมายมากขึ้นด้วย แม้แต่ในการ
 สอนวิชา เศรษฐศาสตร์ในระดับมหาวิทยาลัย กิล สตรูทริจ (Gill Sturtridge 1977: 32-34)
 พบว่า สถานการณ์จำลองไม่ใช่กิจกรรมเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น แต่เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้
 นักศึกษาสามารถใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน และ เขียน ในลักษณะที่ผสมผสาน
 กันในสถานการณ์ที่นักศึกษาต้องใช้ชีวิตจริงในการทำงาน

สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีการที่ยอมรับโดยทั่วไปแล้วว่า ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี สำหรับด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ได้มีผู้ทำการวิจัยศึกษา และสรุปผลไว้ได้ดังนี้ โคทซ์ (Coats 1973: 3014A อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ ตัณฑรังษี 2528: 17) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกันของนักเรียนระดับ 11 โดยใช้สถานการณ์จำลองกับการสอนแบบบรรยาย ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบบรรยาย และจากการวิจัยของ ไวส์ (Wise 1984: 2432A อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ ตัณฑรังษี 2528: 17) ซึ่งได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ โดยใช้สถานการณ์จำลองด้วยคอมพิวเตอร์ ผลปรากฏว่า การใช้สถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทัศนคติต่อการเรียนดีกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยการสอนแบบบรรยาย สำหรับผลงานวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจากสถานการณ์จำลองนั้น แม้นมาศ ลิลลัสยกุล (2516: 3) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโครงสร้าง และวิธีสอนแบบสถานการณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบสถานการณ์มีผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง และชัยวัฒน์ ตัณฑรังษี (2528: 33) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เกม และสถานการณ์จำลอง ผลการวิจัย สรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มที่ฝึกใช้ภาษาโดยใช้สถานการณ์จำลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกใช้ภาษาโดยเกมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเชื่อว่านอกเหนือจากองค์ประกอบทางสติปัญญาแล้วองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังที่ จอห์น ฟราย (John P. Fry: 1970 อ้างถึงใน ไชยยศ เรื่องสุวรรณ 2526: 181) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับลักษณะของความแตกต่างระหว่างบุคคลในเรื่องการเรียนรู้นั้น มีตัวแปรที่น่าสนใจตัวแปรหนึ่งคือ บุคลิกภาพ เพราะนอกเหนือจากองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาแล้วบุคลิกภาพยังมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Lovin 1956 อ้างถึงใน รุ่งนภา ทิฆะ 2522: 2) และผลจากการศึกษาของนักศึกษามากมายคนที่ได้ผลออกมาในลักษณะอย่างเดียวกัน เช่น โดตี (Doty 1964 อ้างถึงใน ไชยยศ เรื่องสุวรรณ 2526: 181) ได้วิจัยพบว่า การเรียนรู้จะมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล บุชเชอร์ (Butcher 1967: 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสติปัญญา พบว่า

ไม่แน่นอน เสมอไปที่มีความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสติปัญญา นักเรียนมีโอกาสที่จะได้รับอิทธิพลจากบุคลิกภาพของเขาเอง ของครู และสิ่งแวดล้อม ผลที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของเทรเวอร์ส (Travers 1955: 356) ซึ่งพบว่า องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไม่น้อยไปกว่าองค์ประกอบด้านสติปัญญา

โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะมีบุคลิกภาพพื้นฐานสองแบบ คือ บุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert) และบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extrovert) พวกที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจะสนใจแต่ในความคิดของตนเองและมีแนวโน้มที่จะคิดพิจารณาอย่างลึกซึ้ง บุคคลเหล่านี้จะมีชีวิตอยู่กับโลกส่วนตัว และสูญเสียโอกาสที่จะสัมผัสกับโลกภายนอก ส่วนพวกที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มักจะชอบติดต่อกับโลกภายนอก ชอบเข้าสังคมและมีความระมัดระวังในสิ่งที่จะเกิดขึ้นรอบตัวเองได้ดี (Fadiman and Frager 1976: 60 อ้างถึงใน อุไร สิงห์โต 2522: 17)

บุคลิกภาพเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลครอบคลุมกิจกรรมของบุคคล จะช่วยให้เข้าใจและสามารถคาดคะเนพฤติกรรมในอนาคตของบุคคลได้ (Hall 1967: 116-127 อ้างถึงใน อุไร สิงห์โต 2522: 1) จากการศึกษาของ เทเลอร์ (Taylor cited by Naylor 1972: 14) พบว่าบุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ทางการเรียน ริคคิง (Ridding 1966: 397-398) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์สูงระหว่างลักษณะที่ชอบแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ชอบเก็บตัวจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำตามไปด้วย ส่วน ซาแวง (Savage 1962: 251-253) พบว่า ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพของผู้เรียน กับความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศ ไนแมน, โฟรลิช และสเติร์น (Naiman, Frohlich and Stern 1975: 152-153) ได้ทำการค้นคว้าในเรื่องนี้ และสรุปว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว มักจะเรียนรู้ และใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี โดยเฉพาะทักษะการพูด โรสซีเออร์ (Rossier 1975: 7308A-7309A) และซีลิเกอร์ (Seliger 1977: 45-46) กล่าวว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว อาจได้เปรียบพวกที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว แต่อย่างไรก็ตามนักวิจัยหลายท่านยังไม่เชื่อว่าบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจะช่วยให้ผู้เรียน เรียนภาษาได้ดีขึ้น บราวน์ (Brown 1973: 231-244) เชื่อว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวอาจจะสามารถใช้ภาษา เช่น ในด้านการอ่าน และการ

เขียนในภาษาที่สองได้ดีกว่าพวกแสดงตัว ต่อมาในปี ค.ศ. 1976 ไนแมน, โฟรลิช, สเติร์น และ โทเดสโก (Niman, Frolich, Stern and Todesco 1978: 91-92) ได้ทำการวิจัยเพื่อ ศึกษาว่าบุคลิกภาพแบบใดทำให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี โดยใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ อี.พี.ไอ. (Eysenck Personality Inventory) วัดบุคลิกภาพของนักเรียนในระดับ จูเนียร์ และ ซีเนียร์ พบว่าบุคลิกภาพแบบแสดงตัวไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถ ในการใช้ภาษาต่างประเทศ

งานวิจัยที่ทำในประเทศไทยเกี่ยวกับบุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนนั้น อุไร สิงห์โต (2522: 43-44) ได้หาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวและแบบแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนแตกต่างกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และยังพบอีกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพ แบบ เก็บตัว แต่งานวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนนี้ก็ยังมีงานวิจัยที่ขัดแย้งกันอยู่ เช่น งานวิจัยของ วันเพ็ญ อามุรการ (2521 อ้างถึงใน อุไร สิงห์โต 2522: 35) ได้ ศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวหรือแสดงตัวกับ การยอมรับคน เองและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนวัยรุ่นใน โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดธนบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่แสดงตัวและ เก็บตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนไม่แตกต่างกัน ผกาทิพย์ สุขวัฒน์ (2529: 35) ได้ศึกษาผลของบุคลิกภาพกับ เพศต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่องคำนำหน้านามจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผล การวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องคำนำหน้านามของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ แบบ เก็บตัวและบุคลิกภาพแบบแสดงตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยกลุ่มบุคลิกภาพ แบบ เก็บตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่ากลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ส่วนความแตกต่างทาง ด้านเพศ ไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน และ เจษฎา ชนะโรค (2530: 41) ได้ศึกษา ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับวิธีการ เรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี พบว่า ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันคือ บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว เมื่อเรียนจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนด้วยวิธีเรียนต่างกันคือ วิธีเรียน ตามลำพังคนเดียว และเรียนเป็นกลุ่มย่อย จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สาเหตุที่ผลการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังเป็นที่ยึดแย้งกันอยู่นั้น ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นเพราะลักษณะของเนื้อหาวิชา สื่อการสอน และวิธีการที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้นแตกต่างกัน เช่น การเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้น เป็นลักษณะที่ผู้เรียนจะต้องเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล ส่วนวิธีสอนแบบสถานการณ์จำลองนั้น ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการแสดงด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้อย่างเต็มที่

ด้วยเหตุที่สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมในการแสดงออกอย่างเต็มที่ ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองในสถานการณ์ที่จำลองมานั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ลักษณะความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้นั้น ตัวแปรบุคลิกภาพน่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน โดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษนั้น บุคลิกภาพของบุคคลแต่ละคนจะบ่งถึงความสามารถในการใช้ภาษาด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีบุคลิกภาพต่างกันที่เรียนด้วยสถานการณ์จำลอง ซึ่งงานวิจัยเกี่ยวกับสถานการณ์จำลองในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังมีอยู่น้อยและยังไม่มีผู้ใดศึกษาลักษณะความแตกต่างระหว่างบุคคลในตัวแปรบุคลิกภาพมาก่อน ผลงานวิจัยที่ได้ย่อมจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัวที่เรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและแบบ เก็บตัว เมื่อเรียนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยสถานการณ์จำลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาวิชาในสถานการณ์จำลอง เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษหลัก 4 จากหนังสือ Odyssey A Communicative Course in English Student's Book 5.
2. ลักษณะบุคลิกภาพที่ศึกษาในครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะในด้านบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และบุคลิกภาพแบบแสดงตัวเท่านั้น
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดเฉพาะด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยจะวัดทักษะการพูด

ข้อตกลงเบื้องต้น

สถานการณ์จำลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ยึดแบบโครงสร้างสถานการณ์จำลองของ กิล สตรูทริจ (Gill Sturtridge 1977: 32-34) ซึ่งได้แบ่งลำดับขั้นตอนการสอนโดยสถานการณ์จำลองเป็น 3 ชั้น ดังนี้

- ชั้นที่ 1 ชั้นสอนและฝึกทักษะทางภาษา
- ชั้นที่ 2 ชั้นทำงานกลุ่มหรือทำงานเป็นคู่
- ชั้นที่ 3 ชั้นสรุปและอภิปราย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สถานการณ์จำลอง หมายถึง การจัดสถานการณ์ให้คล้ายกับความเป็นจริง ทั้งสภาพแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์ โดยมีสมาชิกเป็นผู้ปฏิบัติตามหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินเรื่อง และแก้ปัญหาที่ตนด้วยตนเอง

การใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้โดยใช้ทักษะการพูด

บุคลิกภาพแบบเก็บตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ชอบเก็บตัวเป็นคนเงียบ แยกจากคนอื่น ชอบอ่านหนังสือมากกว่าจะสนทนากับเพื่อน ทำอะไร เต็มไปด้วยความระมัดระวัง และมักมีแผนการล่วงหน้า เจ้าระเบียบ เป็นคนซื่อตรง ซื่อาย ไม่ชอบความตื่นเต้น ควบคุมอารมณ์ ไม่ใคร่แสดงความรู้สึก อางมองโลกในแง่ร้าย ให้คำนิยมกับจริยธรรมสูง (อุไร สิงห์โต 2522: 17-18)

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ชอบเข้าสังคม ชอบสังสรรค์ มีเพื่อนมาก ไม่ชอบอ่านหนังสือหรือศึกษาตามลำพัง ชอบกิจกรรมที่ให้ความตื่นเต้น ชอบสนุกสนาน ร่าเริง ชอบการเปลี่ยนแปลงไม่จำเจ มองโลกในแง่ดี เป็นคนแสดงอารมณ์และความรู้สึกเปิดเผย มีแนวโน้มที่จะก้าวร้าว วุ่นวาย ไม่ควบคุมอารมณ์ (อุไร ลิงห์โต 2522: 18)

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษ คำนึงถึงลักษณะบุคลิกภาพของผู้เรียนที่ต่างกัน ในการนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอน
2. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์จำลอง